

УВАГА: ПЛАГІАТ!

Протягом 2007–2010-х років у журналі “Слово і Час” публікувалося підготовлене мною до друку листування Володимира Винниченка з Розалією Ліфшиць – результат тривалої едичійної, археографічної та текстологічної роботи, адже треба було виявити листи, розпорошені по різних архівах та архівних фондах і справах, скопіювати їх, вичитати, звірити з оригіналами (а це нелегка справа, бо почерк Розалії Яківни не завжди розбірливий), звірити із раніше опублікованими текстами окремих листів й указати на неточності, які там траплялися, підготувати коментарі, що також вимагало великої пошукової роботи. Яким же було моє здивування та обурення, коли вступну статтю до цієї публікації “Епістолярний діалог Володимира Винниченка з Розалією Ліфшиць (1911–1918)” (Слово і Час, 2007, №9, с. 48-53) я впізнала у статті аспірантки кафедри журналістики і видавничої справи Луганського національного університету ім. Т.Г. Шевченка Ольги Сніжко “Аналіз приватного побутового листування (На матеріалах епістолярного діалогу Володимира Винниченка з Розалією Ліфшиць (1911–1918)”, опублікованій у “Наукових записках” Кіровоградського педагогічного університету ім. В. Винниченка (2009. Вип. 85, Сер. філологічні науки, с.336-343). Моя стаття як “матеріал” була переписана повністю без жодних змін і без посилань на автора, навіть назва, як бачимо, не змінена. Моє прізвище не згадано й серед дослідників епістолярного жанру, яких Сніжко перераховує у вступному абзаці, воно зустрічається лише там, де я сама роблю відсилки до своїх попередніх публікацій.

Власне, до моєї статті О. Сніжко додала на початку й у кінці по одному абзацу іншого (не відомо, чи свого!) тексту та опублікувала вкрадену статтю під своїм прізвищем. О. Сніжко не посоромилася дослівно переписати навіть місце, де йдеться про те, в якому архіві, які і скільки листів виявлено, хоч вона в жодному архіві, про які згадує, не працювала, її прізвище навіть не значиться серед дослідників у картотеці Центрального державного архіву вищих органів влади і управління України, на справу якого вона так щедро посилається.

Виявляється, молодий науковець уважає, що зовсім не обов'язково вести копітку пошукову наукову роботу, можна просто вкрасти чужу, видати її за свою й на основі таких публікацій захищати кандидатську дисертацію.

Але дивує позиція наукового керівника. Якщо навіть припустити, що шановний науковець якимсь чином пропустила публікацію у фаховому журналі, таку співзвучну зі статтею аспірантки, то мала би звернути увагу на архівні посилання, поцікавитися, коли це аспірантка їздила у відрядження до Києва для роботи в архівах. Можна здогадатися, що й на кафедрі стаття аспірантки не обговорювалася на предмет рекомендації її до друку, бо хтось із рецензентів мав би завважити плагіат. То який же рівень підготовки наукових кадрів у Луганському національному університеті ім. Т.Г. Шевченка?

Про морально-етичний бік справи годі й говорити.

*Надія Миронець
м. Київ*

Отримано 15 лютого 2012 р.